

ELBRUS PROJECT 2011 STELT VOOR:

DE AVONTUREN VAN DE ELBRUSBOYS

Na twee jaar intense voorbereiding (op Hébertistische wijze) vertrokken de Elbrusboys op maandag 5 juli 2011 richting Rusland. Hun doel: het beklimmen van de Elbrus. De Elbrus is met zijn 5642 m. de hoogste top van het Kaukasusgebergte en daarmee het hoogste punt van Europa. Voor het beklimmen van de berg zouden zij niet de gebruikelijke normaalroute via het zuiden nemen maar de veel minder gekende Noordroute. Daarnaast stelden zij zich ook nog tal van andere doelen voorop: de twee toppen beklimmen, afdalen via het Oosten, bij het klimmen gebruik maken van de methode van de geleidelijke aanpassing aan de hoogte, fysieke voorbereiding via de "Méthode Naturelle" van het Hébertisme, het maken van een film en een volledige zelfstandigheid op de berg, zonder gebruik te maken van een plaatselijke berggids.

Hoe het uiteindelijk allemaal gegaan is en hoe hun avontuur afliep, kan u lezen in volgend verslag. De 'Elbrusboys' waren: Quinten Mattens, Jeroen Adam, Fabian Buysrogge, Dries Desmet, Jochen Maas, Frederic Sablain en Frank Mattens.

Na een nachtvlucht vanuit Zaventem via Moskou en Sint-Petersburg (waarvan ik de lezer de details liever bespaar) landen we uiteindelijk in een broeiend heet Mineralnye Vody, de meest nabijgelegen luchthaven voor de regio van de Elbrus. Iemand van Pilgrim Tours, onze reisorganisatie ter plaatse, staat ons op te wachten en brengt ons in een propvol busje mét airco naar het stadje Piatigorsk. Wat ons onderweg direct opvalt is de massaal aanwezige politie. We worden ondergebracht in InterHotel (typisch Russisch staatshotel) gelegen in een park op een heuvel van de stad. Daar ontmoeten we Andrew, onze contactpersoon van Pilgrim Tours. Hij regelt ons verblijf en vervoer naar het basiskamp. We besteden nog een dag aan inkopen doen (basisvoedsel, benzine, wodka ...) en vertrekken 's morgens vroeg richting Elbrus. Een vijf uur durende helse, maar onvergetelijk avontuurlijke rit brengt ons naar het basiskamp aan de noordzijde van de Elbrus.

Enig minpunt onderweg: een legerpatrouille maakt ons per persoon 1300 roebels (zo'n 1300 oude Belgische franken) lichter. Maar ...'t weer is buitengewoon prachtig en het basiskamp (\pm 2600 m) is een oase van miljarden gele bloemen, koeien, paarden en ... lemmingen. Het zicht op de berg is van simpelweg overdonderend.

Aan een wild stromende rivier slaan we onze tenten op. 's Nachts worden we echter wakker gehouden door de geur en het lawaai van een generator toebehorend aan een nabijgelegen legereenheid. We besluiten dus op te breken. Hogerop gaan we op verkenning; op \pm 2900 m vinden we een geschikte plaats aan een watervalletje. We bevinden er ons op een uitgestrekte grasvlakte bezaaid met hoge basalttorens (de grasvlakte doet ons denken aan de film 'Lord of the Rings', we noemen het "De vallei van de paarden"). In twee portages brengen we er al ons materiaal naar toe (per man hadden we \pm 35 kg bij). Er dient dus steeds tweemaal op en neer geklommen te worden. Heel de expeditie door zouden we trouwens dit systeem van verplaatsen toepassen.

's Anderendaags klimmen we door tot een plaats waar zich een paar geïmproviseerde hutten bevinden. Door de onveilige situatie ten zuiden van de Elbrus hebben heel wat trekkingsagentschappen hun actieradius verlegd naar de Noordzijde. Ook bevinden er zich nog een aantal tenten van klimmers van diverse nationaliteiten. Het is er vuil en smerig en overal liggen drollen. Het stinkt er naar uitwerpselen. We zoeken een veilige plaats, verstoppen er een deel van ons materiaal en dalen direct weer af. Voor het eerst hadden we sneeuw onder onze voeten. Deze plaats ligt op 3700 m. Je hebt er reeds een goed zicht op de te volgen route naar boven.

's Avonds terug in ons vooruitgeschoven basiskamp genieten we volop en kijken naar een met sterren bezaaide hemel. De volgende morgen, met pijn in ons hart, breken we ons kamp op. Van op een heuvel blikken we nog even terug op "De vallei van de paarden". In de namiddag, een

stuk verwijderd van dat stinkende kamp, op 3700 m, slaan we onze tenten op. We bevinden ons in de onmiddellijke nabijheid van de gletsjer en een gletsjerbeek is binnen bereik voor fris water om ons te wassen en voor drinkwater. Hier zouden we drie nachten doorbrengen.

Elke dag hetzelfde scenario. 's Morgens open hemel, 's namiddags regen, hagel, bliksem, donder. Een Rus die beweert kamp Leider en officier te zijn, probeert ons nog wat geld af te luizen. We hebben geen Russische gids en moeten dus volgens hem een boete betalen. Uiteindelijk doet de naam Pilgrim Tours wonderen en druipt hij, letterlijk, af ... want het begint te stortregenen.

Ondertussen brengen we bagage naar Lenz Rock (± 4500 m). Lenz Rock is een plaats op de berg waar een gordel van hoge bazaltrotsen uit de eeuwige sneeuw steken. Daar vinden we een goed beschutte plaats voor de tenten. We bouwen muurtjes om al onze tenten. Nog volop bezig begint het te sneeuwen en te stormen. Dezelfde nacht raast een sneeuwstorm over onze kampplaats. Zonder de beschutting van de rotsen waren we zo de eeuwigheid ingeblazen. Verschillende tentstokken moeten het echter begeven. Met een bang hart overleven we de nacht, die bijna onmerkbaar overgaat in een dag van hevige sneeuwval. Totaal ondergesneeuwd overschouwen we ons tentenkamp. Het wordt een dag van "repareren", tussen de windstoten in. Nog twee dagen blijft de sneeuwstorm aanhouden. Even klaart het uit en 's middags gaan we op verkenning naar boven. We vinden een neergestorte Russische helikopter. Hij ligt er als een dode vogel met gebroken vlerken, neer gesmaakt tegen 'Lenz Rock'. We klimmen door tot 4900 m maar worden teruggeslagen door hevige wind en sneeuw. Heel de nacht door stormt het; je zou het bijna gewoon worden. Zo blijven we vast gekluisterd, bijna gevangenen van de berg, tot er op een middag toch een waterzonnetje door de dikke wolken heen dringt. 's Middags nog vertrekken we naar boven en bereiken een hoogte van 5200 m, bijna op de col tussen de twee toppen. We moeten achter een monumentale basaltrots schuilen voor de aankomende storm. Nog maar eens slaan donder, hagel, sneeuw en wind ons terug. In een witte duisternis dalen we ontgoocheld af naar ons tentplaats.

Die avond klaart het volledig uit en kunnen we zelfs voor het eerst op deze kampplaats buiten zitten. Het optimisme stijgt. 's Nachts stormt het terug, maar dan plots wordt het muisstil, windstil. Tegen de morgen aan, in een bitter koude, kijken we naar een open hemel. Een stralende morgen breekt aan. Je voelt het: dit is dé dag. Koortsachtig maakt iedereen zich klaar voor de klim. We vertrekken samen met de opkomende zon en de wijkende maan die zich boven de toppen heeft gevestigd. We nemen de directe route naar de Westtop, de hoogste top van de Elbrus. Na drie uur klimmen bereiken we het zadel op 5400 m. tussen de twee toppen. We kunnen er een glimp opvangen van de Baksanvallei in het Zuiden. Hoge toppen rijzen op, we krijgen zicht op de vele vierduizenders van de Kaukasus.

Een Russische gids die met Japanse klanten naar beneden komt raadt ons aan de rugzakken hier achter te laten en dat "inbinden" overbodig is. Een raad die we natuurlijk NIET opvolgen. De laatste 200 hoogtemeters naar de top worden heel wat steiler ($\pm 35^\circ$). Het zicht op het omringende Kaukasusgebergte is om nooit te vergeten. Door de goede acclimatisatie ondervindt niemand last van de hoogte. Iedereen is ontroerd bij de laatste meters naar de top. Eindelijk!! Maar ... opnieuw slaat het weer om. Dikke wolken en een hevige wind omringen ons. We zetten door. De natte sneeuw striemt in ons gezicht; als een koud stortbad valt het over ons.

In een hevige bergstorm bereiken we de top. De emoties van de Elbrusboys laaien hevig op. Aan het standbeeldje dat op de top staat nemen we foto's en filmen. De vlaggen van de sponsors worden bovengehaald. Elk expeditielid werkt zich uit de naad om alle mogelijke foto's te maken. Ondertussen worden we bijna van de top geblazen en worden allen door-
koud.

Een halfuur later dalen we af in een loeiende storm. Al gauw zijn we ons spoor naar beneden totaal bijster. Ons spoor naar boven is totaal dicht gesneeuwd. Om het tweede cordée niet kwijt te raken maken we het vast aan het eerste. Door de steilheid is het voorzichtig dalen. We zien geen twee meter voor onze ogen. Plots beginnen we terug te stijgen en zo weten we dat we terug in de col zitten tussen de twee toppen.

Na een tijdje dalen stellen we echter vast dat we richting Zuid i.p.v. richting Noord dalen. Kompas en gps brengen ons terug in de juiste richting. Pal Noord dalen we af. Na een twee uur dalen komen we eindelijk uit het dikke wolkendek. De stress deint weg en vanaf dan wordt de afdaling naar ons hoogtekamp een triomftocht. Later zal bij elke 'Elbrusboy' dit moment bijblijven als het mooiste van heel de expeditie. Aangekomen in

het kamp blijft iedereen maar lachen en lachen.

De dag erna, na één van de zaligste nachten in het leven van elke Elbrusboy, worden we weer maar eens wakker in een witte duisternis. Allen zijn we het er mee eens dat de afdaling naar het Oosten nu kan beginnen. De Oosttop laten we voor wat hij is. Vooral de kapotte tentstokken baren ons zorgen.

We steken een spaltenrijk gebied over en bereiken een stad van basaltrotsen met honderden kathedralen van zwarte rots. We dalen nu af in een niemandsland: riviertjes, gletsjers, grassteppen, kleine wouden van dwergbomen, valleien van bloemen ... We trekken er al dalend doorheen. Aan een gletsjermeer slaan we onze tenten op. Het is een betoverende plaats met uitzicht op de berg. Als dank aan de berggoden bouwen we iets hogerop honderden torens. Het is een heilige plaats. Mooi, mooi, mooi. Na nog twee dagen van afdalen door vele ongeschonden valleien bereiken we terug het basiskamp. Net voor we opgehaald worden door het landroverbusje van Pilgrim Tours, scheert er een Russische gevechtshelikopter over onze tenten ... tijd dat we hier weg zijn!

Terug in Piatigorsk, drinken we onze eerste pint, douchen, nemen contact op met thuis, maar bovenal eten en drinken we als tempeliers ... nagenietend van het voorbije avontuur.

Twee dagen later verlaten we Rusland zoals we gekomen zijn, d.w.z. lastiggevallen door politie die steeds weer op zoek is naar roebels. Dit land van corruptie heeft nog een lange weg te gaan.

Van een snikheet Moskou (31°C) landen we in een koel Brussel (15°C), verwelkomd door vrienden en familie. Proficiat 'Elbrusboys'! Ik eer jullie met de woorden van mijn legendarisch klimmersidool uit mijn jeugd Lionel Terray: jullie zijn "Les conquérants de l'inutile". ▲

Frank Mattens

De sponsors:

Bergsport Vlaams-Brabant, Trekking Aalst, Pur Natur - Bio Joghurt, Roska-Hébertisme Asse, K.S.C. Satellietelefoon, Speedy Asse (broodjes- en traiteurzaak), gemeente Asse én vooral de vele helpende handen tijdens onze spaghetti-avond!